Maandag 28 Februari 1944. DAGBLAD 61ste Jaargang No. 4143

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 2.00 per maand [Aruba ƒ 2.50] bij vooruitbetaling
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10

Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Redactie Tel. 1858.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij, tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38
Kantoor voor Administratie Gebiedsdeel Bonaire:
M. L. BOOI. Bredestraat. Kralendijk.

Duizenden bij het vliegveld, langs de buitenwegen en op de straten en pleinen der hoofdstad.

De Charme van de Kroonprinses heeft de Oranje band met het Curaçause Volk voor goed bezegeld.

Prinses Juliana in de Fortkerk.

Het défilé is het grootste schouwspel geworden, dat Curaçao ooit beleefd heeft.

Katholieke en andere organisaties vormen een stoet van meer dan 5000 man.

Bezoek aan Schout-bij-Nacht Chandler op Zuurzak.

Een feeërieke ontvangst op de Binnenhof.

Zaterdag, 26 Februari 1944 om één minuut voor half vier streek de „Meeuw" met de Koninklijke Standaard aan de kop op het vliegveld van Hato neder en Curaçao's blijde verwachting werd werkelijkheid.

De Kroonprinses der Nederlanden was tot ons gekomen; een Prinses van het zo geliefde Oranjehuis verbleef in ons midden.

De eerste verwelkoming was door Zijne Excellentie den Gouverneur en de hoogste militaire autoriteiten. Op zeer hartelijk wijze begroette Hare Koninklijke Hoogheid ook een studiegenote, die thans op Curaçao is, die een ruiker bloemen aanbood.

Hierop trad Mejuffrouw Liesje Sprockel naar voren, om namens de bevolking van Curaçao een prachtig bouquet aan te bieden. Hartelijk dankend kuste Prinses Juliana het gelukkige meisje. Na het Wilhelmus, gespeeld door Antonie Dimmendaals Politie-harmonie, schouwde Hare Koninklijke Hoogheid de erewacht, bestaande uit een compagnie Portoricijnse troepen en een compagnie Nederlandse troepen onder bevel van Kapitein George Seppen, die werd bijgestaan door zijn adjudant vaandrig W. H. Zeeman.

Uitbundig toegejuicht door de verzamelde menigte trad Hare Koninklijke Hoogheid met Haar gevolg, waaronder de Heer en Mevrouw van Tets het stationsgebouw binnen. De hal was versierd volgens tekening van G.P.D.'s Eugène A. Winters, die onder het welkom de hartelijke wens aanbracht: **Na Suriname Curaçao. Na Curaçao Nederland.**

Zichtbare ontroering maakte zich van verschillende aanwezigen meester toen de Prinses binnenschreed.

De zegetocht naar de hoofdstad.

Zijne Excellentie de Gouverneur stelde alle aanwezige autoriteiten en hoogwaardigheidsbekleders aan de Prinses voor. Ook werden voorgesteld verschillende tijdgenoten studenten van Hare Koninklijke Hoogheid. In de hal van het stationsgebouw stonden verder nog afvaardigingen van scholen, van de ziekenhuizen enz. Enige tijd stond de Prinses nog stil bij de Margriet-kinderen. Onder enthousiast gejuich van de aanwezigen verliet de Prinses de hal om zich te begeven naar de gereedstaande auto's. Buiten de hal werd het gejuich overgenomen en dankend groette de Prinses. De stoet reed weg naar de stad en passeerde o.a. een afvaardigng van het Rode Kruis.

Bij Santa Maria stonden de schoolkinderen onder leiding van Pastoor Antoon Schipper, de Zusters en de onderwijzeressen opgesteld. De Pastoor het Wilhelmus, terwijl de koster iets biezonders van te maken. Een ruiker bloemen werd aangeboden. De Prinses bleef hier geruime tijd staan en de verzamelde menigte zong onder het bezielend stemgeluid van den Pastoor het Wilhelmus; terwijl de koster de klok luidde. „Welkom hier, welkom thuis!" riepen de kinderen.

Op de hoofdweg naar de stad werd het nòg voller, vooral langs het terrein van de Isla. Bij Groot Kwartier luidden de klokken van de kerk en stond Pastoor P. D. Elie met Zusters en schoolkinderen langs de weg. Ook zagen wij verschillende verpleegden van Monte Cristo met de Zusters, de zeelieden bij Zuikertuintje en de ouden van dagen van Zeelandia enz. Bij Saliña werd het nog weer drukker. Ook hier stonden de schoolkinderen met de Fraters opgesteld. Steeds voller werd het en bij het binnenrijden van de stad juichten de klokken der stadskerken haar vreugde uit. Op het Woutersplein, op het Wilhelminaplein en overal stond het stampvol. Ontroerend was de ontvangst op het plein voor het Fort. De Club de Gezelligheid gaf slechts mensenhoofden te zien en bij duizenden stonden de mensen opeen om Hare Koninklijke Hoogheid te begroeten.

De Prinses begeeft zich te voet naar de Fortpoort.

Een geweldig gejuich brak los, slechts onderbroken door het spelen van het Wilhelmus door de muziek van de Noordamerikaanse Marine. Hare Koninklijke Hoogheid inspecteerde hier de opgestelde troepen bestaande uit Nederlandse en Noordamerikaanse marinetroepen .

Te voet schreed de stoet over het plein en onder de poort door naar het binnenplein, waar de Prinses verwelkomd werd door het geroffel der trommels van de opgestelde padvindersgroepen. Begeleid door de leiders schouwde de Prinses ook deze troepen, van de R.K. Verkenners en neutrale Padvinderij waarna Zij een groep oudere vooraanstaande Curaçaoënaars, die op het plein verzameld waren aan Zich deed voorstellen.

Op het linkergedeelte van het Gouvernementshuis staat thans de standaard van Hare Koninklijke Hoogheid en op het rechtergedeelte de ballenvlag van den Gouverneur.

Tot tweemaal toe moet de Prinses voor het geopende venster treden.

Dankbaar groetend verbleef de Prinses nog enige tijd op het bordes staan, waarna Zij ook aan de voorkant voor het raam verscheen om de verzamelde menigte nogmaals te groeten en te danken voor de ontvangst.

Tot lang nadat de Prinses verdwenen was bleef het gejubel aanhouden. Eerst wat schuchter, maar allengs luider tot tenslotte de Kroonprinses weer voor het geopende raam verscheen en „Lang zal Ze leven" door de duizenzenden gezongen werd.

De Staten maken hun opwachting.

In de stad bleef het druk. Velen gingen de uitstalkasten bezichtigen, waarvan inderdaad veel werk is gemaakt. Café's en koffiehuizen liepen vol. Er heerste een feeststemming. 's Avonds werden de Staten ten Paleize door Hare Koninklijke Hoogheid ontvangen. Ook de Raad van Bestuur en de leden van Adviesraad en Rijksconferentie, verder de President van het Hof en de Curaçaose afgevaardigde in de Surinaamse-Curaçaose Commissie New York, de Heer Hoogeveen, waren hierbij tegenwoordig.

In de ontvangzaal van het Paleis wachtte men tot een klop op de deur de komst van Hare Koninklijke Hoogheid meldde. De Prinses was in avondkledij, een zwarte rok en gebloemde blouse met broche. Ook droeg de Prinses smaragden oorsierselen. Nadat alle aanwezigen aan Hare Koninklijke Hoogheid waren voorgesteld, sprak de Heer Sprockel zijn zowel wel gestelde als belangrijke rede uit, als volgt:

Sprockel spreekt namens ons allen.

Koninklijke Hoogheid!

Grote jubel vervult heden onze harten. De vreugde straalt van ieders gelaat. Eindelijk is het lang verwachte, zichtbare werkelijkheid geworden: Uwe Koninklijke Hoogheid bevindt zich op Curaçao, bevindt zich in ons midden. Hóe heeft Curaçao naar dit ogenblik verlangd!

Groot was onze verwachting, vurig het verlangen naar Uw komst, groot was de teleurstelling bij de Curaçaose bevolking, toen tot twee maal toe door omstandigheden buiten Uw wil, Uw komst werd uitgesteld. Heden eindelijk is talrijk velen Curaçaosen Nederlanders voor het eerst in hun leven het geluk beschoren, trillend van aandoening, diep bewogen, Uwe Koninklijke Hoogheid te zien, de dochter van onze hoogvereerde, zeer beminde Koningin Wilhelmina, U, Hoogheid, de Prinses-troonopvolgster, Uwe Hoogheid, Prinses Juliana onze mensen reeds zo zeer bekend, en om die kennis, zo hoog geacht.

De bewoners van dit Staatsdeel hebben steeds, van oudsher, een heel biezondere liefde getoond voor het Huis van Oranje, en zeer speciaal voor den regerenden vorst of vorstin. Curaçao heeft geen andere nationale feestdagen dan de verjaardag van de Koningin en de blijde gebeurtenissen in het Koninklijk Huis. Curaçao leeft mee het lief en leed van ons Vorstenhuis.

Wij, ouderen, herinneren ons, of het gisteren was, die mooie lentemorgen van 30 April 1909 waarop in Den Haag den Volke werd kond gedaan de blijde mare van de geboorte van een prinsesje in het Koninklijk Huis van Oranje: Uwe Koninklijke Hoogheid, Prinses Juliana, had het levenslicht aanschouwd. Kanonschoten dreunden het nieuws de wereld in. Herauten in historische dracht lazen de officiële bekendmaking voor. En het was een schone avond op diezelfde dag, dat de gehele burgerij van de residentie langs geïllumineerde straten en wegen uitbundig, eendrachtig, zonder onderscheid van rang of stand, in golven van jubel en enthousiasme, met het steeds weer herhaalde Leve Wilhelmien, Oranje boven! uiting gaf aan haar grote vreugde wegens deze zegening van het Koninklijke Paar in het grote witte Huis aan het Noordeinde, een gebeurtenis, waarnaar reeds zolang uitgekeken was, welke reeds zo lang verbeid was. Door heel Nederland deinden deze golven van vreugde, door Nederland in Europa, door de Staatsdelen in Oost en in West.

Ook in Curaçao. Ook hier, in de zo ver vooruitgeschoven Nederlandse post, werd op alle eilanden, op ondubbelzinnige wijze gedeeld in de Rijksjubel en werd gefeest op een wijze, Curaçao eigen.

En Uwe Koninklijke Hoogheid moge er van verzekerd zijn, dat het met een liefderijke belangstelling is geweest, dat steeds van hieruit Uwe levensvorderingen gevolgd werden. De eerste foto's van Uwe Koninklijke Hoogheid, met Uwe Koninklijke Moeder, werden hier gretig ontvangen. De bekende foto's van Uwe Koninklijke Hoogheid bij het Huis ten Bosch. De berichten omtrent Uwe eerste leerjaren, later Uw studiejaren in Leiden, waar U zo populair was bij Uwe medestudenten. U werd lid van de Raad van Staten. U bewoog zich op maatschappelijk terrein met en ook gaandeweg zonder Uwe Koninklijke Moeder, wier leiding voor U zeer zeker steeds van onschatbare waarde is geweest. Welk een voorrecht gevormd te worden door en naar het voorbeeld van zulk een Koningin. U maakte reizen naar het buitenland, bezocht buitenlandse vorsten.

En dan, Hoogheid, de hoogtijdagen in ons bestaan met ons Vorstenhuis: Uwe verloving met Prins Bernhard eerst, Uw huwelijk daarna in Januari 1937, en dan de geboorte van de Prinsesjes Beatrix en Irene.

Welk een gelukkig leven was het zo voor ons allemaal, toen.

Tot motorengeronk in de ijle Meilucht en kanongebulder de tekenen waren, dat ook wij een tijd van beproeving binnentraden, als de mensheid nog nimmer had medegemaakt. Het gehele Koninkrijk werd in de oorlog betrokken, in een smeltkroes van nameloos leed en ellende gestort.

En zoals het gewoonlijk gaat: is men in dagen van geluk en voorspoed aan elkander gehecht, in tijden van leed nadert men elkaar nog dichter.

In een plechtige vergadering der Staten van Curaçao op 16 Mei 1940, welke door de hoge burgerlijke en militaire autoriteiten werd bijgewoond werd bij monde van den Voorzitter uiting gegeven aan wat er als reactie op de gebeurtenissen in Nederland in de onvergetelijke Mei-dagen 1940 hier in Curaçao leefde. De oorlog, die Nederland op zo'n onrechtvaardige wijze was opgedrongen had een zeer land op zo'n rampspoedige wending genomen.

Het Nederlandse grondgebied in Europa was bijna geheel in handen van den vijand. Het Opperbestuur bevond zich in het buitenland. Gelukkig was de persoon van onze geëerbiedigde en geliefde Koningin in veiligheid. De woordbreuk van het Duitse bewind, de ongehoorde methode van oorlogvoering, die de vijand volgde, het verraad hier en daar in het

(Vervolg op pagina 2).

Foto Linker — Cliché Capriles

Het Wilhelmus bij aankomst ten Paleize.

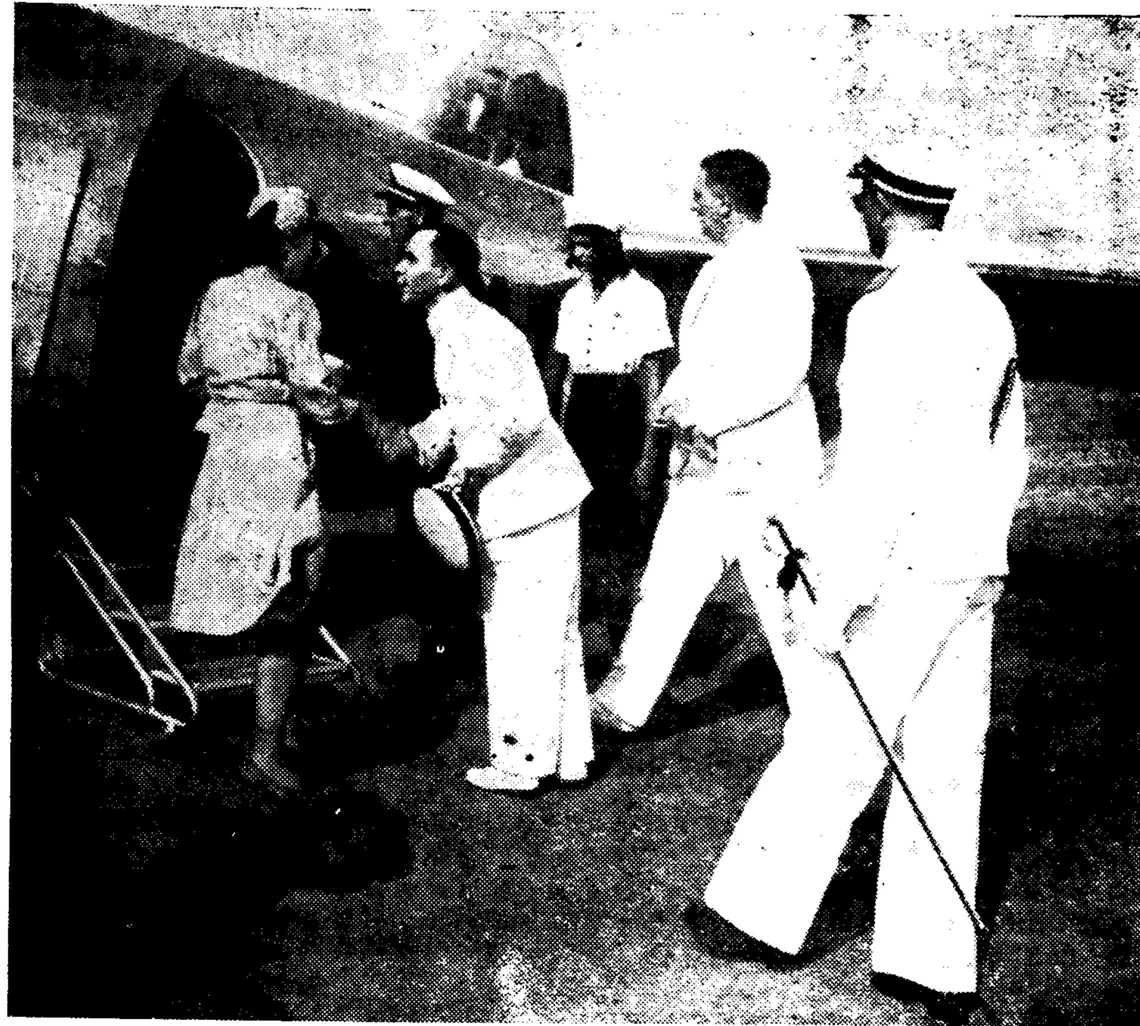

Foto Linker — Cliché Capriles

Zijne Excellentie de Gouverneur begroet Hare Koninklijke Hoogheid de Kroonprinses der Nederlanden bij aankomst in het Staatsdeel Curaçao.

„Ik herken hier alles van wat ik vroeger over Curaçao vernomen heb".

Prinses Juliana bezoekt de Julianazender.

De nieuwe bouw van ons verjongde koninkrijk

Als een echo op Curaçao's jubelkreet van Zaterdagmiddag „Leve de Prinses"' besluit de Kroonprinses Haar radiorede met een „Biba Corsouw",

Omstreeks de noen heeft Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Juliana der Nederlanden een bezoek gebracht aan het Riffort, dat geheel geastraiteerd werd, teneinde in de Curom-studio een rede voor de Prinses Juliana-zender uit te spreken. Dit is het eerste koninklijke bezoek aan de Curom-studio. De Kroonprinses onderhield zich met de bestuursleden en aanwezigen, gelijk men door de uitnemend geslaagde uitzending heeft kunnen opmerken en sprak de volgende rede uit.

Van deze gelegenheid wil Ik gebruik maken om U van ganscher harte dank te zeggen voor Uw warm en hartelijk welkom, dat Ik hier vind in ons schoone Staatsdeel, Uw Curaçao.

Het geeft Mij een gevoel van thuis te komen, niet alleen omdat hier vooral zoo veelvuldig onze Nederlandsche vlag vrijelijk wappert, maar ook omdat Ik bijna alles wat Ik hier zie en zal zien herken, van wat Ik er vroeger van vernomen heb.

De schoone dagen voor mijn echtgenoot, die hij hier, ruim een jaar geleden doorbracht, hebben daartoe nog op zeer bijzondere wijze bijgedragen en hebben mij toen reeds in zekeren zin het gevoel gegeven van een persoonlijke kennismaking.

Ik ben zeer gelukkig dat dit bezoek nu in werkelijkheid plaats heeft, en dat zoodoende een van Mijn grootste wenschen in vervulling gaat.

Het was een groote teleurstelling dat Ik enkele maanden geleden niet komen mocht, maar dokters zijn nu eenmaal machtiger dan elk van ons. Dat de griep slachtoffers heeft gezocht, doet Mij oprecht leed. Ik betuig den nabestaanden Mijn innige deelneming met het geleden verlies van geliefden.

Ik ben blij in Uw midden te kunnen zijn, nog gedurende den oorlog, want niets helpt zooveel als met eigen oogen Uw aandeel te zien in den strijd.

Soms zijn de uitloopers daarvan tot aan Uw kusten gekomen.

Dit zal U allen nog levendiger bewust hebben gemaakt van den strijd op leven en dood, waarin de geheele wereld gewikkeld is, - geen deel daarvan uitgezonderd.

Allen weten dat dit een „totale oorlog" is, en wie nadenkt, is zich daarvan bewust geworden in de volle, werkelijk allesbeheerschende beteekenis.

Geweldig als een alles vernietigende orkaan, grijpt de oorlog in in het leven, zooals het was. En de kans om „de vrede te winnen" is de heilige roeping van ieder wereldburger.

Uw medeleven in het zware leed, dat over Nederland en Indonesië is gekomen, Uw offers voor de weermacht hier, voor onze dappere zeelieden, voor de strijders in de lucht, Uw giften via Comité's, de mannen en vrouwen, die zich vrijwillig bereid hebben verklaard, op wat wijze dan ook daadwerkelijk aan de bevrijding en heropbouw van het Rijk te helpen, - al deze uitingen zijn meer dan woorden, en indien Ik uit naam van allen in onze onderdrukte Staatsdeelen spreken mag dan dank Ik U voor al deze uitingen van medeleven.

Ook al zullen vele dingen, waaraan sommigen gehecht waren, komen te vervallen met de Vrede, ontzaglijk veel kan gewonnen worden, als de vier Atlantische vrijheden verworven zijn, en wij een wereld van grootere zekerheid, militaire, staatkundige en economische kunnen nalaten aan de geslachten die na ons komen: een waarlijk goede orde, door allen gedragen en door allen genoten.

In het bijzonder wacht U de taak, zoodra de beide door den vijand bezetten rijksdeelen weer vrij zullen zijn, met vruchtbare constructieve denkbeelden gereed te staan voor de nieuwe bouw van ons verjongde Koninkrijk.

Nederland en Indië zullen hooge verwachtingen hebben van het aandeel van de vrijgebleven rijksdeelen, waar al deze jaren de gedachtenwisseling onbelemmerd heeft kunnen plaatsvinden.

Ik weet, dat gij U van dit alles bewust zijt, en Ik verheug Mij, kennis te maken met al, wat door U hierin werd tot stand gebracht.

Uw hartelijke ontvangst, en Uw aandeel in deze, 's werelds grootste, crisis, zal Ik trouw aan mijn Moeder mededeelen.

Moge God zijn licht laten schijnen over Uw leven en over Uw werk.

Masja, masja danki.

Biba Corsouw!-!!

* * *

Herman de Man bood aan Hare Koninklijke Hoogheid vervolgens een gramofoonplaat aan, waarop een paar Curaçaose voksliedjes in het Papiament met vertaling in het Nederlands zijn gegrift. Deze plaat is bestemd voor Hare Koninklijke Hoogheden de Prinsesjes Beatrix, Irene en Margriet in Canada. Prinses Juliana liet de plaat eerst voor zich spelen, teneinde zelf het liedje ook te horen.

Onder het gejubel der kinderen verliet Hare Koninklijke Hoogheid de studio en vertrok naar het Paleis, waar een speciale erewacht haar kwartieren heeft opgeslagen in de garage onder het Paleis.

Degenen, die bij het **inschrijving** tot het bijwonen **van den gala avond** in den Stadsschouwburg **de volgende** nummers heben gekregen, **kunnen** op Dinsdag den **29n Februari dj.** hunne kaarten in EL LOUVRE afhalen.

5 — 12 — 24 — 29 — 36 — 38 43 — 306 — 308 — 309 — 314 — 315 — 318 — 321 — 322 — 323 — 334 — 337 — 338 — 340 — 347 — 350 — 351 — 357 — 361 — 363 — 366 — 372 — 373 — 374 — 375 — 376 — 380 — 381 — 383 — 386 — 388 — 391 — 392 — 395 — 397 — 400 — 401 — 402 — 405 — 407 — 409 — 415 — 423 — 428 — 429 — 432 — 449 — 456 — 457 — 469 — 602 — 628 — 640 — 642 — 658 — 659 — 661 — 670 — 675 — 915 — 917 — 920 — 921 — 939

(Vervolg van pagina 1).

eigen land, zij vervulden ons met afschuw en afgrijzen. Ons hart was vol weemoed en diepe droefheid bij de gedachte aan de tienduizenden Nederlanders, die gevallen waren op het veld van eer, die hun leven hadden gegeven voor het behoud van het dierbaar Vaderland. Nederland in Europa was gezwicht voor de overmacht van den vijand, met wien Nederland echter in oorlog bleef. De overzeese Staatsdelen waren nog steeds intact. Curaçao was een doel van het Koninkrijk, waar het Nederlandse gezag gehandhaafd moest blijven, waar de Nederlandse driekleur moest blijven waaien, waar de tonen van het Wilhelmus moesten blijven klinken. Nooit was de betekenis van het woord „Staatsdeel Curaçao" zo goed en zo zuiver aangevoeld als in die droeve dagen. Nooit waren wij dieper doordrongen van de plicht, die op ieder onzer, Nederlanders in Curaçao, rustte, om dit Staatsdeel ongerept te behouden. Als één man schaarden de Staten zich achter ons Bestuur, dat in die ernstige dagen getoond had, klaar te staan voor zijn taak en doortastend wist op te treden.

Sinds Mei 1940 is het steeds ons streven geweest dit deel van het Koninkrijk te behouden, en Nederland in Europa en de andere Staatsdelen zoveel mogelijk te steunen en bij te staan.

Uiteraard traden allengs de overzeerse Staatsdelen meer naar voren, namen zij meer in betekenis toe. Voornamelijk Nederlands Indië paste zich met verrassende snelheid aan bij de veranderde droeve tijdsomstandigheden. Tot de tweede phase in de wereldcatastrophe aanbrak. De naam Pearl Harbour duidt haar voldoende aan.

Bij de herdenking van deze aanval in een vergadering der Staten van Curaçao op 9 December 1942, mochten wij, een terugblik werpende op al hetgeen voorgevallen was in dat jaar, gewagen van het gevoel van droefheid **en weemoed**, dat ons vervulde, maar **van onwankelbare** hoop op de toekomst tevens. Droefheid en weemoed om het zware verlies dat het Koninkrijk leed door de bezetting van Indië, om het verlies van duizenden jonge levens in de strijd op het land en ter zee, om het vele leed, dat geleden werd. Blijde hoop, omdat het keerpunt was bereikt. Het daagde reeds in het Oosten. Blijde hoop doortrilde ons bij het besef, dat de wassende macht der Verenigde Naties den vijand in zijn vaart had gestuit, dat die macht, steeds groeiende, hem terug zou drijven en ten laatste vernietigen. Curaçao, dat offerbereid, tot de grens van zijn vermogen bijdraagt tot de oorlogvoering, het verheugde zich met de ommekeer ten goede, die in de strijd merkbaar was. Curaçao, dat de tol van zijn trouw aan de Nederlandse zaak wil betalen, en de volle cijns van zijn verbondenheid met het Koninkrijk en Oranje wil opbrengen, sprak bij monde van den Voorzitter der Staten en mede in een telegram der Staten aan Uwe Koninklijke Moeder zijn verheugenis uit over de inhoud van de bekende rede door de Koningin op 6 December 1942 voor Radio-Oranje gehouden.

Koninklijke Hoogheid, het Staatsdeel Curaçao herbergt twee van de grootste olieraffinaderijen van de wereld, die in vredestijd van grote betekenis zijn voor onze bevolking en in oorlogstijd van vitaal belang voor de oorlogsinspanning der Verenigde Naties. Een leger van meer dan vijftien duizend man arbeidt daar, om het onmisbare product te bereiden, en dappere zeelieden brengen het over naar het gevechtsfront. De belangrijkheid van het werk, dat deze mannen verrichten, werd het vorig jaar erkend door niemand minder dan den Noordamerikaansen Onder-secretaris van Oorlog, Robert P. Patterson, die in een brief gericht zowel aan de Curaçaose Petroleum Industrie Maatschappij als aan de Lago Oil & Transport Company Ltd., Aruba, onder meer zeide: „In het bizonder wil ik iederen man in uwe organisatie doen weten, dat ik hun diensten bij dit werk even belangrijk beschouw in de oorlogvoering als het werk van de legers van de gewapende macht".

Deze kostbare installaties op Curaçao en Aruba moesten bewaakt worden tegen elke aanval van den vijand. Curaçao beschikte niet over de nodige manschappen en het benodigde oorlogsmateriaal hiertoe. De gewisselde **stukken tussen Bestuur en Staten kunnen getuigen, dat de Staten van Curaçao bij voortduring aangedrongen** hebben de defensie effectief te maken voor dit doel. Gretig werd eerst de hulp van Engelse en Franse troepen, later die van de Amerikaanse vrienden aanvaard. De dienstplicht werd ingevoerd. Lichting na lichting werden en worden de schutters opgeroepen en geoefend. Grote offers worden gevraagd van deze jongelieden, die jaren achtereen zware dienst verrichten, terwijl deze oproepingen het economisch leven door gebrek aan krachten dreigt te ontwrichten. Curaçao draagt deze ongemakken graag; ook de verhoogde belastingen ten behoeve van de defensie. Wat betekenen zij ten slotte in vergelijking met wat onze broeders en zusters in Nederland en Nederlands Indië moeten lijden.

Een zeer moeilijke beslissing moesten de Staten van Curaçao nemen, toen hun om advies werd gevraagd inzake een ontwerp-Koninklijk besluit, waarbij o.a. de mogelijkheid geopend zou worden Curaçaose strijdkrachten elders in te zetten. De wenselijkheid van het Besluit voor wat Curaçao betreft uit een ideëel oogpunt ten volle en van harte erkennende, meenden de Staten in meerderheid, de practische uitvoering te moeten ontraden, ten eerste in de veiligheid van het Staatsdeel zelf moest worden voorzien, ten tweede omdat met het oog op de uitbreiding van de krijgsbedrijven elders, onze bondgenoten, die ons hier nu zo krachtig bijstaan, sterker beroep zouden moeten doen op onze eigen inspanning, gelijk inmiddels de ervaring heeft bewezen.

De Staten verenigen zich dan ook met de recente aanmaning welke de Waarnemend Algemeen Militair Commandant aan de schutters richtte, toen hij hun wees op de plicht van blijvende waakzaamheid en getrouwe en blijmoedige dienstverrichting, waardoor zij hun geboortegrond verdedigen, en de Geallieerde zaak naar best vermogen dienen.

Curaçao draagt tot de oorlogsinspanning bij naar de mate van zijn kunnen. Dit is een plicht van dankbaarheid, dat is een plicht voortspruitend uit de saamhorigheid met het Koninkrijk. Curaçao en Nederland één, een eenheid, die geboren is uit eeuwen samengaan.

De sterke band voor die **eenheid** is ons Vorstenhuis. Steeds houdt Curaçao het oog gericht op de verheven figuur van onze Koningin.

Ik behoef niet te zeggen, Koninklijke Hoogheid, hoe wij allen U hebben gevolgd tussen de woelingen der wereldgebeurtenissen door: Uw vertrek uit het Vaderland, Uw verblijf in den vreemde, de werkzaamheden van Prins Bernhard. Uw zo sympathieke, mag ik zeggen, zo populaire, Prins-Gemaal, **vereerde ons anderhalf** jaar geleden, met een bezoek en werd enthousiast binnengehaald. De vreugde, waarmede Curaçao de geboorte van Prinses Margriet Francisca begroette, is Uwe Koninklijke Hoogheid bekend.

Uw zo sympathieke, mag ik zeggen, zo populaire, Prins-Gemaal.

En nu is Uwe Koninklijke Hoogheid zelf in ons midden. Namens de bevolking van Curaçao heten de Staten Uwe Koninklijke Hoogheid van harte eerbiedig welkom. Curaçao voelt zich recht vereerd en gelukkig met Uw bezoek, dat voorzeker de hechte band tussen ons Vorstenhuis en Curaçao, zal stevigen. Hoe gaarne hadden wij U met gedreun van kanonschoten binnengehaald. Hoe gaarne hadden wij bij deze Uw komst op echt Nederlandse bodem, in een der beide vrije Staatsdelen, U met grote uitbundigheid begroet, bij Uw komst, in deze tijden van zo bizondere betekenis.

Wij geloofden in overeenstemming met het gevoelen van Uwe Koninklijke Hoogheid, die zo gebukt gaat onder de gruwelen van deze oorlog, beperking te moeten opleggen aan de uitingen van onze blijdschap.

Lenen de omstandigheden zich niet tot onvermengde vreugde, zij kunnen echter niet wegnemen, dat het met gejubel in onze harten is, dat wij U tegemoettreden om U te verwelkomen en te huldigen: onze Prinses.

De Staten van Curaçao huldigen Uwe Hoogheid namens de gehele bevolking, huldigen U, Koninklijke Hoogheid, en in U, de gehele Koninklijke Familie, bovenal onze zo geliefde en geëerde Koningin, die sterke vrouw, die zich de achting en bewondering van de gehele wereld verworven heeft door Haar kranig beleid in deze zo moeilijke tijden. Eigen gevaar niet tellende, blijft Zij op Haar post. Wij zijn God dankbaar, Die haar leven voor ons heeft gespaard.

Wij huldigen U, en verzoeken U de verzekering te willen aanvaarden van onze liefde en trouw voor het Huis van Oranje, en deze ook aan Uwe Koninklijke Moeder te willen overbrengen.

Moge de bede van het Gelovige Curaçaose volk verhoord worden: moge God spoedig een einde stellen aan de rampspoedige oorlog. Moge het Uwe Koninklijke Hoogheid gegeven zijn, spoedigst Uw Koninklijke Moeder te volgen naar bevrijd Nederland, naar de residentie 's Gravenhage.

Leve de Koningin!

Hare Koninklijke Hoogheid beantwoordde deze rede op een wijze, die Haar de harten deed veroveren van allen die het hoorden:

„Hoe zouden Mijn man en Ik vergeten wat Curaçao voor ons en onze Kinderen deed".

Mijnheer de Voorzitter,
Mijne Heeren Leden der Staten van Curaçao,

Met groot verlangen heb Ik het ogenblik tegemoet gezien, dat Ik opnieuw vrijen Nederlandschen grond betreden kon en Ik moet U, Mijnheer de Voorzitter, en het College der Staten, alsmede de Heren leden van den Raad van Bestuur en den President van het Hof van Justitie, wier aanwezigheid ik zeer op prijs stel, oprecht danken voor de zoo vriendelijke en inhoudrijke woorden, die Ik zooeven met groote belangstelling heb aangehoord.

Mijnheer de Voorzitter, er was zeker meer dan een Curaçaoënaar bij menige betoging van vaderlandsliefde in het verre Moederland: Mijn Moeder herinnert zich zoovele uitingen van aanhankelijkheid en trouw uit dit Staatsdeel tot haar gekomen, en hoe zouden Mijn man en Ik vergeten wat Curaçao deed voor ons en onze kinderen op dagen, die voor ons van beteekenis waren? Hoe zouden wij vergeten de buitengewoon vriendelijke wijze, waarmee Mijn man op Curaçao en Aruba werd ontvangen?

Het is waar, Mijnheer de Voorzitter, dit zijn geen dagen waarin wij kunnen feestvieren; zoveelen onder U ook tellen geliefden, die zich in de macht der vijanden bevinden. Onze harten gaan uit naar hen, die lijden, niet het minst misschien in oogenblikken van vreugde, omdat wij dan temeer aan hen denken.

Wij handelen in de geest van mijn Moeder, wier gedachten nu zeker hier zijn en namens wie Ik U van ganscher harte dank voor Uw gevoelvolle woorden, als ons denken en doen gespannen blijven en op de bevrijding van onze rijksgenooten in Nederland en Indonesië.

Terecht hebt U gezegd, dat het leed ons dichter bijeen heeft gebracht. Er is geen sterker cement.

De droeve dagen, die U in onze herinnering terugriep, moeten velen onzer dikwijls hebben doen denken aan de woorden van onze groote dichteres: Zij zeggen, dat de kans op bevrijding verloren is, onherroepelijk voor dit geslacht: en dat het avond is en dat het nacht moet worden eer de nieuwe dag kan gloren...

Maar dit geslacht heeft toch de noodzaak der vernieuwing begrepen, en wat U ten aanzien van Curaçao herinnerd hebt, Mijnheer de Voorzitter, bevestigt dat.

Mij is niet ontgaan, hoe practisch geen vijandelijk schip ontsnappen kon door de waakzaamheid van het Bestuur alhier: Mij is niet onbekend, hoe hier een Vrijwilligerscorps werd gevormd, hoe een burgerwacht werd opgericht, hoe het Roode Kruis en vele vereenigingen en comité's hebben gearbeid en geofferd. Ontgaan is Mij niet de uitnemende samenwerking tusschen Bestuur en Staten, de werkzaamheid der industrie, de ontwikkeling van haven- en vliegverkeer, de opbouw der weermacht, de goede geest van eensgezindheid tusschen de hier zoo uiterst rijk geschakeerde bevolking, de voorbeeldige onderlinge verstandhouding met onze hier aanwezige Amerikaansche en Britsche bondgenooten.

Ik weet, Mijnheer de Voorzitter, hoe Curaçao niet achterbleef met offerzin, hoe het zijn aanhankelijkheid aan de Koningin, aan het Opperbestuur en aan de andere deelen van het Rijk metterdaad heeft getoond.

Daarvoor mede, Mijnheer de Voorzitter, dank Ik U uit naam van mijn Moeder, uit naam van de vele zeelieden, die hier een Nederlandsch thuis vinden, uit naam van al de onderdrukte Rijksgenooten, die vol hoop zien mede naar dit deel van Nederland, waar onze trotsche vlag vrij waait.

Mag Ik den wensch uitspreken dat Curaçao moge toenemen in groei en bloei, dat het een even welvarend als gelukkig deel blijven van ons Koninkrijk.

Leve Curaçao!

Hierna was deze plechtige ontvangst ten einde. De Persmensen bekeken nog de tientallen bloemstukken, die het Paleis in een bloemengaarde hadden herschapen. Rijke Stukken van de Staten, van de Zeemanshuizen en andere instellingen, van grote firma's en ondernemingen, maar ook eenvoudige garven van particulieren.

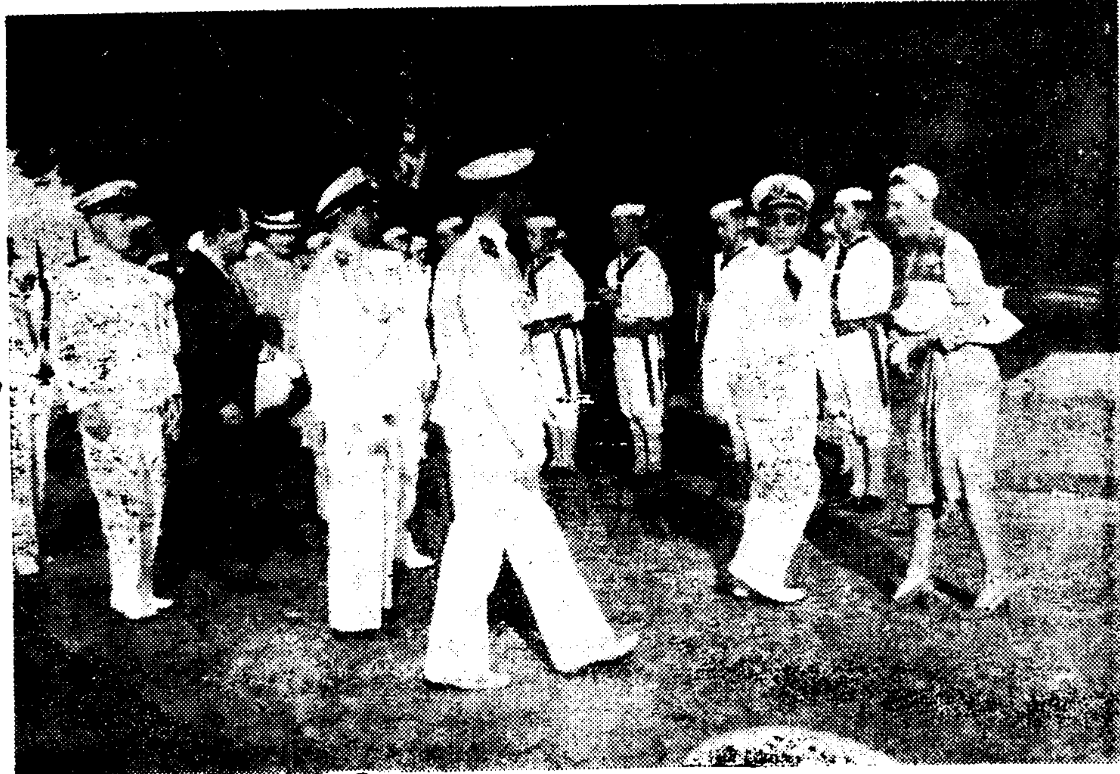

Foto Luxor Cliché Capriles

Overdragen van de wacht op het Gouvernementsplein.

ZONDAG.

DE KERKGANG.

Lang voor 9 uur stonden de mensen al te wachten op het opengaan van de Fortkerk teneinde een plaats te bemachtigen. Behalve een paar plaatsen was er niets gereserveerd, zodat inderdaad „de gewone man" ook tezamen met de Prinses op kon gaan in Gods huis. Precies 11 uur betrad Hare Koninklijke Hoogheid, die ditmaal in een lichtgroene robe gekleed was, begeleid door Zijne Excellentie den Gouverneur en de kerkeraad het kerkgebouw. Ds. H. W. Eldermans ging in **deze dienst voor en had tot uitgangs**punt van zijn prediking genomen Hebreen 11: 8 „Abraham is uitgegaan niet wetende waar hij komen zou".

Het Geloof was Abrahams kracht aldus de predikant. Wij dromen altijd te veel over het verleden en dat is een blok aan het been. Wij dromen ook teveel over de toekomst en daaruit ontstaan luchtkastelen. Wij moeten het Geloof van Abraham hebben, en ons vooral niet verbeëlden te weten, waar wij heen gaan. Wij moeten onze persoonlijke inzichten niet te belangrijk achten. Abraham ging zonder te weten „evenals onze Hollandse vaderen naar Zuid-Afrika, als de Noordamerikanen naar het Westen en de Spanjaarden naar Zuid-Amerika. Het Geloof is ons de kracht tot het doel dat wij niet weten, aldus Ds. Eldermans. Abrahams geloof is beloond, want wijnstokken, steden en handel zijn het deel van zijn volk geworden, en niet heeft Abraham kunnen denken dat zijn kinderen na 4000 jaar in goederenwagens naar de slagerijen in Polen vervoerd zouden worden. Het aardse paradijs is niet in de naaste toekomst, maar wel moeten wij ons wagen aan het grote avontuur van het leven, zoals Jezus, die in plaats van een bouwer van kleine huisjes te worden, de dromer werd van een godsrijk. Wij moeten luisteren naar het geheimzinnige woord, weest volmaakt. Jezus eist het onmogelijke, dat toch elke dag mogelijk is. Na nog een toepasselijk stuk uit het boek Habakuk te hebben voorgelezen, besloot de Predikant zijn preek.

Na het Onze Vader, Mijn Schild ende Betrouwen en Oorlog mijn arme schapen, werd der Prinses nog toegezongen „Dat 's Heren zegen op U daal", waarna de dienst ten einde was en het gezelschap zich naar de Curom begaf.

De rede, welke Hare Koninklijke Hoogheid over de Julianazender heeft uitgesproken vindt men op de voorpagina van dit blad.

Slot.

HET DEFILÉ IN HET RIFSTADION.

Juist een uur lang heeft de grootste en mooiste betoging, welke ooit op Curaçao gehouden werd, Zondagmiddag geduurd ter ere van Nederlands Kroonprinses. Ruim 5000 personen hebben er aan deelgenomen. En wat het aantal toeschouwers betreft — de tribune was al lang vóór de aanvang vol en rondom het terrein stonden nog weer duizenden geschaard om het grootse schouwspel gade te slaan, allen bijeen naar bevoegden ons zeiden wel een 8000 personen. Voeg hier nog bij, dat langs de Rifweg, over de brug en op het Brionplein het publiek in dichte hagen stond dan is het gerechtvaardigd te zeggen, dat Curaçao nog nooit zo iets heeft meegemaakt.

Politiemannen, Burgerwachters en Padvinders leidden alles in goede banen zodat alles ordelijk verliep. De persbank bleek niet berekend op het aantal krantenmensen dat aanwezig was maar Curoms Herman de Man had het rijk voor zich alleen in een glazen hokje om dengenen, die nog thuis gebleven mochten zijn te vertellen van wat er allemaal gebeurde.

Precies om vier uur arriveerde de Prinses in gezelschap van den Gouverneur, den Apostolisch Vicarius, den Statenvoorzitter, den Heer en Mevrouw van Tets, de hoogste Nederlandse en Geallieerde officieren van ons Rijksdeel, den Procureur Generaal en andere hoge persoonlijkheden.

Het duurde niet lang of daar kwam de muziekband der Scherpenheuvelse jongens door de hoofdpoort stappen, gevolg door Zonnekindertjes, kleutertjes van de Isla en verder een onafzienbare rij jeugdverenigingen, die het grote veld omliepen en langs de tribune kwamen om het eresaluut te brengen aan Onze Prinses. Het was een prachtig gezicht en allengs kwamen ook groteren in groepsvorm met wapperende vaandels aanmarcheren. De Heren Nieuwenhoff en Weeber gaven leiding aan het défilé en draafden verhit heen en weer. **Wat maakten onze** Katholieke organisaties een mooie indruk!

De verenigingen gingen naargelang zij voorbijkwamen in een halve cirkel voor de tribune staan: voetbalclubs, padvinders en padvindsters, Zonnekinderen, sportverenigingen, scholieren, Jonge Wachten, ambtenaren, Rode Kruis mensen, Burgerwachers, gymnasten, Portugezen, A.M.S.-ers, sociale verenigingen enz. enz. Er scheen geen einde aan te komen. Een bizonder hoeratje kregen de mannen van het Marine Establissement Soerabaia, Nederlanders uit het bezette Indië.

Ook de Surinamers werden uitbundig toegejuicht. De kottomissies zwaaiden lustig met gekleurde doeken voor de Prinses en wiegden op de maat van de muziek.

Een heel schip, oranje geverfd, kwam daar achter. Op de plecht werd het Surinaamse wapen uitgebeeld door twee als Indianen verklede mannen, compleet met pijl en boog, tussen zich een schild dragende. Op de boot waren ook de vier rijksdelen door verschillende personen uitgebeeld. De boot gleed voorbij maar nog kwam er geen einde aan het defilé. Muziekbands liepen er hier en daar tussen, terwijl verschillende verenigingen de maat aangaven met tromgeroffel, harmonica-muziek of zang. **Tot slot was er een volksgroep met de typische „wiri-wiri". Een echt stukje Curaçaose folklore, spontaan en geestdriftig.** Al **hossend en dansend** trok deze voorbij **onder daverend handgeklap.** Drie kwartier had het defilé geduurd.

Een dreumes, die tot de Padvinders behoort, schreed — nadat alles stilstond — met afgemeten passen en in elke arm een bloemenruiker naar voren. Aan een Padvinder en een Kabouter reikte hij de bloemen over en gedrieën ging het nu naar de Prinses toe om de bloemen aan te bieden. Elk kreeg een Padvindershand (links) van de Prinses. Nog een afvaardiging van de jeugd kwam naar voren: vier meisjes gekleed in de kleuren van Nederland, de Verenigde Staten van Noord-Amerika, Groot Britannië en Rusland. Zij werden ook met een handdruk door de Prinses begroet. Frater Maria Canutus, die intussen had plaats genomen op een podium, hief daarna de armen op...... de muziek zette het „O schitterende kleuren van Nederlands vlag" in en uit al die duizenden stemmen klonk het lied ter ere van de Prinses. Hierna werd het Wilhelmus aangeheven en zowel deelnemers als toeschouwers zongen uit volle borst. Dit was een indrukwekkend ogenblik en de Prinses was zichtbaar ontroerd terwijl Zij daar stond met de handen voor Zich gekruist tussen den Landvoogd en den Volksvertegenwoordiger in.

„Leve de Prinses!!" klonk het nu en een geweldig gejuich steeg op uit die duizenden kelen, terwijl de talrijke vlaggen zich in de wind bewogen als een deinende zee.

De Landvoogd nam vervolgens de microfoon voor zich en kondigde aan dat Hare Koninklijke Hoogheid enkele woorden wenste te spreken.

Haar lieve stem, door luidsprekers versterkt, klonk nu over de luisterende menigte: „Ik dank jullie allen voor deze demonstratie die ik nooit zal vergeten".

Wederom juichte men en onder de schetterende tonen van de muziek ver-

liet Zij de eretribune, gevolgd door de schare. Beneden gekomen wenste de Prinses de Heren te danken, die deze demonstratie op zulk een uitmuntende wijze hadden geleid.

De Heren Weeber, Dennert en Nieuwenhoff werden voorgesteld en persoonlijk door de Prinses bedankt. Door een muur van mensen ging het toen op weg naar Zuurzak, waar Hare Koninklijke Hoogheid een bezoek bracht aan Schout bij Nacht T. E. Chandler. Tegen de avond keerde men terug ten Paleize.

DE GALA-ONTVANGST DES AVONDS.

In het feeëriek verlichte Fort Amsterdam ontving gisteravond Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana de burgers en burgeressen van Curaçao. Urenlang trok Haar een stroom van mensen voorbij, wier namen door den Adjudant werden voorgelezen en wien Hare Koninklijke Hoogheid allen de hand reikte. Tot menigeen sprak de Prinses een vriendelijk woord. Zijne Excellentie de Gouverneur stond links van de Prinses en drukte eveneens ieder de hand. In sommige gevallen maakte Zijne Excellentie Hare Koninklijke Hoogheid attent op een of anderen persoon. Achter het hoge gezelschap stond het gevolg van Hare Koninklijke Hoogheid. Boven de plaats waar de Prinses stond was een gekroonde J. aangebracht van lichtjes.

De prachtige binnenhof leende zich schiterend voor deze ontvangst en was met buitengemene smaak versierd met Oranje-lampjes. Er waren enige buffetten aangebracht en de muziek van Antonie Dimmendaal verhoogde de feestelijke stemming. Velen bleven nog lang na het groeten der Prinses op het Fortplein bijeen en iedereen waardeerde de hartelijke wijze, waarop deze ontvangst plaats had.

HEDEN.

DE PARADE.

Drommen volks waren heden al vroeg op de been en stroomden naar Pietermaai waar de trottoirs, balkons en ramen van gebouwen volkomen bezet werden. Het zag letterlijk zwart van de mensen. Velen waren getooid met vlaggen en cocardes en gestoken in hun Paasbeste kledij.

Om 8 uur precies kon men in de verte het motor-escorte van de Politie gewaar worden en kort daarop verschenen de auto's waarin Hare Koninklijke Hoogheid met den Gouverneur en Gevolg gezeten waren.

De Prinses was geheel in het wit gekleed.

Men nam plaats in de speciaal daarvoor gebouwde tribune met de hoogste militaire Bevelhebbers De Heer en Mevrouw Van Tets waren eveneens aanwezig. De Gouverneur was in Uniform.

Rechts van de tribune stonden de Nederlandse en Geallieerde officieren opgesteld. Het duurde niet lang of daar klonken de schetterende tonen van de Noordamerikaanse marine-band. De muziek stelde zich op tegenover de tribune. Nadat de Noordamerikaanse strijdkrachten voorbij getrokken waren kwamen de Nederlandse troepen, voorafgegaan door Antonie Dimmendaals Politie-Harmonie Ook zij namen op hun beurt plaats tegenover de tribune en speelden er lustig op los. Het publiek juichte en applaudiseerde daarbij.

Het defilé maakte een schitterende indruk. Massaal stapten eerst de Noordamerikaanse troepen onder commando van Luitenant Kolonel Juan R. Blanco aan, gevolgd door de marine. Aan dit alles ging vooraf Kapitein Cornelis M. Meyboom met zijn adjudant Kapitein W. J. P. Broek. Kapitein Meyboom had het commando van het geheel en meldde zich als zodanig bij Hare Koninklijke Hoogheid met zijn adjudant.

Na de Noordamerikanen marcheerde Kapitein George Seppen met zijn adjudant Vaandrig W. H. Zeeman voorbij als commandant van de Nederlandse troepen. Deze bestonden uit Tamboers, hoornblazers N.T.C., Antonie Dimmendaals Politieharmonie, de Vlag der Nederlanden, Marine, Voetvolk van de Nederlandse Troepen Suffisant, verdeeld in drie groepen onder commando onderscheidenlijk van de luitenants W. I. Tjassens Keiser, Waal en H. J. van Weynbergen. Hierna volgde een fiere groep Burgerwachters en ten slotte de Transportcolonne van het Rode Kruis. Hierna volgde de automobiel waarin Luitenant E.C.J.M. van de Laarschot gezeten was als commandant van de gemotoriseerde colonnen, welke hierna voorbij dreunden.

Op een afstand van 25 passen voor Hare Koninklijke Hoogheid werd het hoogste eerbewijs gebracht, het welk bestaat uit het rechts wenden van het hoofd, hetwelk zo blijft tot men 25 passen voorbij is.

De vlag wordt horizontaal gehouden, doch zo dat de grond niet geraakt wordt.

De troepen marcheerden door de drukke straten. Ieder wilde een kijkje nemen van onze mannen en onze bondgenoten. Langs alle wegen stond het zwart. Toen de troepen voorbij het podium met Hare Koninklijke Hoogheid waren gemarcheerd, liepen zij door de Bredestraat en over de schipbrug rondom het Brionplein (waar het één grote mensenzee was) over de Rifbrug naar het stadion, waar tenslotte de stoet ontbonden werd.

DE ONTHULLING VAN STUYVESANTS STANDBEELD.

Na afloop van de parade begaf de Prinses zich met den Landvoogd, de hoge militairen, den Heer en Mevrouw van Tets en andere hoogwaardigheidsbekleders te voet naar het standbeeld van Peter Stuyvesant voor het College dat naar dezen groten Nederlander genoemd werd.

De Heer Dr. Adolphe W.J.M. Desertine, Voorzitter van het Algemeen Nederlands Verbond, heette de Prinses hartelijk welkom en liet Haar temidden van den Landvoogd en Mevrouw van Tets plaats nemen op daarvoor gereedstaande zetels.

Een A.N.V.-bouquet van rozen werd vervolgens aangeboden door de meisjes Ria Malta Milo, Nelleke van Leeuwen en Elsje Meyer, allen dochters van A.N.V.-leden.

De Prinses dankte de meisjes met een handdruk.

De Heer Desertine plaatste zich nu voor het standbeeld voor het uitspreken van de volgende redevoering:

Koninklijke Hoogheid,
Excellentie, Dames en Heren,

Het zijn grote dagen voor Curaçao nu het zijn liefde aan het Huis van Oranje mag tonen jegens U, Koninklijke Hoogheid; een liefde, die diep leeft in de harten zijner bevolking en die nimmer op zulk een wijze als in deze dagen gelegenheid vond zich zo direct en zo warm — menselijk te uiten.

De groep Nederlandse Antillen van het Algemeen Nederlands Verbond, waarvan ik de eer heb hier als voorzitter en vertegenwoordiger op te treden, heeft steeds getracht de banden tussen Oranje, het Moederland en Curaçao nog nauwer aan te halen dan zij van nature reeds zijn en het is daarom voor ons een hoogtijdag, dat Gij, Koninklijke Hoogheid, persoonlijk het standbeeld voor Pieter Stuyvesant, dat ons Nederlands Verbond op initiatief van de Rotary Club heeft doen plaatsen, hier, op een der meest daartoe geëigende plekken onzer stad, wilt onthullen.

Pieter Stuyvesant was een groot Nederlander. De mensen, in wier dienst hij stond, de soldaten, die voor hem vochten, noemden hem: stubborn Peter, de halsstarrige, de onverzettelijke. Zijn vijanden noemden hem anders, doch in de namen, die zij hem gaven, klonk door het ontzag, dat zij voor hun gevreesden tegenstander koesterden. Hij was, zo zeide Hendrik Willem van Loon eens, zó Hollands als iets of iemand maar kan wezen: eerlijk en eigenzinnig, vroom en onbuigbaar, aanmatigend, maar toch nederig en dat alles was hij dikwijls terzelfdertijd.

Hij kende de Bijbel uit zijn hoofd. Hij kon een verschrikkelijk tyran zijn en toch, het kleine domein, waarover hij in zijn tijd heer en meester was, bood vreemdelingen en zwervers meer persoonlijke vrijheid dan welk ander plekje van het Westelijk halfrond ook.

Zo was hij, zoals reeds gezegd is, een waar Nederlander, een individualist van stoere, onbedwingbare onafhankelijkheid; een eenzame, zoals hij dat ook geweest was, als kind in zijn dorpje in Friesland en zoals hij later zijn zou toen hij de Oceaan overstak en zich in zichzelf opsloot, ver verwijderd van de rest van het schip en het Gouverneurshuis, dat hij hier op Curaçao bewoonde, was bijna even ontoegankelijk als de geest en het hart van den heer des huizes zelf. Maar toen het spel uit was en in het laatste bedrijf geëindigd was van het wonderlijk treurspel, dat werd afgespeeld langs de Hudson, kwam hij vredig van gemoed wonen temidden van zijn vroegere landzaten en bracht hij de rest zijner levensdagen door met lezen in het Goede Boek zich voorbereidend op de dood met de sereniteit van een man, die zijn geweten zuiver wist en die wist, dat wat hij gedaan had, was verricht volgens de beste van zijn nederige bekwaamheden. En dat zijn rekening, zijn levensrekening zou kloppen tot op de laatste cent.

Dezen groten Nederlander eren wij thans door zijn beeld te plaatsen in het hart van het land, waar hij zijn rechtvaardige roem vergaarde; te groter eer, dat het een Oranje is, die met eigen hand dit beeld als het ware gaat schenken aan Curaçao door zelve de onthulling te verrichten, waartoe ik U, Koninklijke Hoogheid, thans eerbiedig moge uitnodigen.

Op uitnodiging van den Heer Desertine schreed de Prinses naar voren. Zij trok aan een touwtje daar viel het doek omlaag zodat de figuur van Peter Stuyvesant te zien kwam. Zijn rechterbeen bleek van hout te zijn. Het volgende inschrift was op het voetstuk aangebracht:

Peter
Stuyvesant
1592 — 1672
Directeur
van
Curaçao
Aruba
Bonaire
1643 — 1664

De Politie Harmonie zette het Wilhelmus in en doodstil luisterden allen toe.

De Heer Desertine nam wederom het woord en bood het standbeeld aan Zijne Excellentie den Gouverneur aan voor de bevolking van Curaçao.

Zijne Excellentie aanvaardde het met deze rede:

„Met Uw verlof, Koninklijke Hoogheid, moge ik U mijnheer de Voorzitter van het Algemeen Nederlands Verbond danken voor de woorden, welke U zooeven hebt gesproken en voor het werk, dat het Verbond verrichtte om, dank zij een goede gedachte der Curaçaose Rotary Club, die fraaie beeld hier te plaatsen van den man, die als vierde Gouverneur hier en waar nu New York ligt het gezag oefende gedurende een periode, welke in onze nationale geschiedenis een zo belangrijke was.

Van verre heeft deze man de eindphase aanschouwd van onze worsteling met een mogendheid, zo machtig, zo uitgestrekt, over zulke schatten en over zulke enorme militaire en maritieme macht beschikkende als het Spanje van die dagen.

Pieter Stuyvesant behoorde tot het geslacht der groten, die aan de Nederlandse naam onsterfelijke faam heeft bezorgd.

Vijf jaar voor het Verdrag van Münster onze onafhankelijkheid vastlegde, werd hij Gouverneur; toen hij heenging na twintig jaar, was in deze Gewesten de grondslag gelegd van dit Nederlands gebied in het Westelijk Halfrond.

In dit tragische uur van onze historie, nu de duisternis van totalitaire tyrannie een groot deel van het rijk schier ondoordringbaar bedekt, spreekt deze grote Nederlander tot ons van moed en zelfvertrouwen. Hij heeft niet getwijfeld of de strijd tegen Spanje zou gewonnen worden, een rechtvaardige strijd, omdat de Habsburgse wereldpolitiek en de Spaanse administratie, ons volksbestaan dodelijk bedreigden.

Hij was zo zeker, dat hij de Oceaan overtrok, om hier reeds te bouwen aan nieuwe delen van de nieuwe Staat.

Indien in deze dagen iemand ons iets te zeggen heeft dan deze man: „Graaft waar Gij staat, want waar Gij staat, daar is Klondike", dat is: Laat ons hier het werk doen waartoe wij geroepen zijn. Laat ons hier zo arbeiden dat wij tonen te verdienen een vrij en groot rijk te zijn. Het beeld is maar beeld, de gedachte slechts gedachte, maar op de daad komt het aan.

Moge dit beeld van den daadkrachtigen man, die moed dronk uit bovenaardse waarheid en daarom in de wereld een werkelijkheid bouwen kon, waarop wij nu steunen, elk onzer leren, welke een blijvende glorie plichtsbetrachting voor lange geslachten vergaren kan en hiermede, Koninklijke Hoogheid, moge ik besluiten en etklaar ik gaarne dit beeld, dat U wel zo goed waart zelf te willen onthullen en dat dus tegelijk een blijvend aandenken za zijn aan Uw zo hoog gewaardeerd bezoek, te aanvaarden voor het Staatsdeel Curaçao, dat het als een kostbaar bezit bewaren zal."

Twee leerlingen van de A.M.S., de jongedames Nini Bloem en Corrie Heshusius, legden nu een bloemenkrans aan de voet van het standbeeld. Op het lint stond in gouden letters gedrukt: Leerlingen van het Peter Stuyvesant College.

Namens de A.M.S. bood Mejuffrouw Tilly Donker aan de Prinses het programma van het te houden spreekkoor aan. Dit spreekkoor werd gevormd door de hoogste klasse van de A.M.S.

De text luidde:
De moed van Peter Stuyvesant
De kracht van Peter Stuyvesant
Het doorzettingsvermogen van Peter
Stuyvesant
Die deugden willen wij nastreven
Wij! De studerende Jeugd van Vrij
Nederland

Hiermede was de plechtigheid afgelopen. Automobielen kwamen voorrijden en weg gleed de stoet... naar Banda Abao.

PROGRAMMA VOOR MORGEN.

Bezoek aan Aruba.

8 uur Vertrek van Curaçao.

8.45 Aankomst op Aruba. Bloemen zullen namens het Bestuur van Aruba worden aangeboden door Jongejuffrouw Ilse Craane en namens de bevolking van Aruba door Jongejuffrouw Clara Arends.

Inspectie erewacht; verwelkoming door deputaties uit de bevolking op het vliegveld (landbouw- visserij- handel/ nijverheid- scheepvaart- ziekenhuispersoneel - schooljeugd, overheidspersoneel). De vissersvloot zal Hare Koninklijke Hoogheid begroeten voorbij het vliegveld en met de stoet terugvaren naar Oranjestad.

9 Militaire parade op de openbare weg nabij het vliegveld.

9.30 Zanghulde op het voorplein van de Julianaschool door de kinderen van alle scholen te Oranjestad.

10 — 10.45 Rondrit door Oranjestad en bezoek aan het San Pedro di Verona Hospitaal (te volgen weg): Lagoenweg-zuid — Zoutmanstraat — Kazernestraat — Schelpstraat — Weststraat — Arendstraat — Kerkstraat — Kloosterweg — Concessielaan — Noordstraat — Emmastraat — Nassaustraat — Hospitaalstraat — San Pedro Hospitaal — Zandstraat — Columbusstraat — Wilhelminastraat — Wilhelminaplein — Zoutmanstraat — Julianastraat — Lagoenweg-zuid.

10.45 — 11.15 Ten Gouvernementshuize.

11.30 — 13 Ontvangst in de cantine van de Margrietkazerne.

13 — 14 Noenmaal in de Margrietkazerne. (Bij Ontvangst en noenmaal herenkleding wit; dames middagcostuum.)

14 Vertrek naar „Santa Cruz", via de Nassaustraat. Zanghulde op het terrein van de R.K. School te Santa Cruz, mede door de schoolkinderen van Noord.

14.45 Zanghulde op het terrein van de R.K. School te Sabaneta.

15 Zanghulde op het terrein van de R.K. School te St. Nicolaas, mede door de kinderen van de Prins Bernhardschool.

15.30 Bezoek aan de Lago concessie en zanghulde op het terrein van de „Lago-high-school".

17.15 Vertrek van het vliegveld „Dakota".

DE KROONPRINSES NAAR VENEZUELA.

De reis van Hare Koninklijke Hoogheid naar Bonaire zal met een dag vervroegd worden. De daaropvolgende dag zal de Prinses een kort bezoek brengen aan Venezuela, op verzoek van Zijne Excellentie President Medina en bij dezen het noenmaal gebruiken. De Prinses zal in het Nederlandse Legatiegebouw te Caracas de Nederlandse kolonie ontvangen. In de late namiddag keert Hare Koninklijke Hoogheid naar Curaçao terug.

[De reis naar Bonaire valt dus op Donderdag en het bezoek aan Venezuela op Vrijdag — Red.]

AALMOEZENIER MOMMERSTEEG VERTROKKEN.

Hedenmorgen verliet de Aalmoezenier Petrus Mommersteeg Curaçao na een kortstondig bezoek. De Aalmoezenier vertrok per vliegtuig naar de Verenigde Staten van Noord-Amerika.

Wegens plaatsgebrek zal morgen het verslag gegeven worden van de feestelijkheden bij de gelegenheid van de Honderjarige Onafhankelijkheid van Santo Domingo.

NIEUWS

— **Op het strandhoofd** ten Zuiden van Rome hebben de Geallieerde troepen twee Duitse sterktepunten veroverd. Geallieerde oorlogsschepen bestookten de vijandelijke troepen op de Italiaanse kusten. Aan het hoofdfront waren de Geallieerde patrouilles actief. De luchtmacht viel verschillende vijandelijke vliegvelden nabij Rome aan. Door het slechte weer werd de luchtactiviteit beperkt tot 400 enkelvluchten. Ongeveer 20 vijandelijke vliegtuigen werden gezien.

— **Het Hoofdkwartier** van de Noordamerikaanse Marine te Pearl Harbor heeft nu bekendgemaakt, dat de Japanse verliezen bij de Noordamerikaanse aanval op Truk bedragen: 23 schepen tot zinken gebracht, 6 waarschijnlijk tot zinken gebracht en 11 beschadigd. Dit Japanse verlies is dus veel groter dan wat aanvankelijk werd bekendgemaakt. Een en ander werd bevestigd door luchtverkenningen. De verliezen in vliegtuigen bleven ongewijzigd.

— **Een Japans** communiqué zegt, dat een Noordamerikaans vliegdekschip en drie grote oorlogsschepen tot zinken werden gebracht ten Oosten van de Marianen op 22 Februari. De beweringen zijn zonder enige bevestiging van Geallieerde zijde. De radio van Tokio deelde mede, dat tot de Noordamerikaanse vloot meer dan 10 vliegdekschepen en 8 slagschepen behoorden.

— **De Russen** maakten bekend, dat het Rode leger de belangrijke stad Pskov tot op 25 kilometer genaderd is. Meer dan 210 plaatsen werden nog veroverd, niettegenstaande de Duitsers versterkingen aanvoeren. In het Zuiden, in de Dnjepr-bocht, doorbraken de Russen verschillende Duitse linies. Zij stormden Novocontsovka binnen, een districtscentrum van het Nikolaevsk-gebied. Meer dan een bataljon Duitsers werd opgeruimd.

— **De radio** van Tirana, welke onder Duits toezicht staat, deelde mede, dat Quism Mulleti, naar men zeide de nieuwe Praefect van de Albanese hoofdstad, heeft medegedeeld, dat de Duitsers misschien hun strijdkrachten uit Albanië zullen terugtrekken „om [illegible]".

Petrus Stuyvesant.

De 4e Gouverneur van Curacao is de eerste Landvoogd die door een standbeeld geëerd wordt.

Dr. Petrus Kasteel aanvaardt het standbeeld van Petrus Stuyvesant.

Peter Stuyvesant werd in 1592 te Scherpenzeel in Friesland geboren. Omstreeks 1625 zien wij hem in dienst van de Westindische Compagnie en maakt hij tochten naar de bezittingen van deze maatschappij. In 1643 wordt hij benoemd tot directeur van Curaçao.

Hoewel hij meer bekend is als gouverneur van Nieuw Nederland, moeten wij in deze levensbeschrijving toch wat van zijn directeurschap op Curaçao verhalen.

Al spoedig nadat Stuyvesant zijn ambt had aanvaard, deed zich de gelegenheid voor om zijn kunnen te tonen. In 1644 verkeerden de kolonisten in Nederland in grote moeilijkheden als gevolg van de voortdurende oorlogen met de Indianen. Hulp uit het Moederland kwam niet. Toen greep Stuyvesant in. In het begin van dat jaar waren een 130-tal Nederlandse soldaten, vluchtelingen uit Brazilië, op Curaçao gekomen, waar zij op scheeps gelegenheid naar het Moederland wachtten. Met de eigenmachtigheid die hem zo kenmerkt, stuurde Stuyvesant hen met het schip: „De Blauwe Haen" naar Manhattan, waar zij de doorslag gaven voor het behoud der kolonie.

Was door deze maatregel Nederland gered door zijn zusterkolonie later zou het omgekeerde gebeuren: Nederland zou Curaçao uit de nood helpen.

Maar ondertussen had Stuyvesant nagedacht over de mogelijkheden die Curaçao bood: de conclusie waartoe hij kwam was niet erg vleiend voor de kolonie. Het liefst had hij de Compagnie aangeraden de eilanden te verlaten, maar de Staten-Generaal zouden er zeker niet veel voor voelen, te meer omdat zij in deze zaak extra subsidie hadden toegekend. Daarom zocht Stuyvesant een andere oplossing: in een uitvoerig geschrift aan de Heren XIX stelde hij voor ter bezuiniging Curaçao onder Nederland te brengen. In deze laatste bezitting zag hij meer voor de toekomst.

Door een „ongelukkig" toeval werd Stuyvesant in de gelegenheid gesteld persoonlijk zijn plannen toe te lichten. In 1644 leidde hij een aanval om de Spanjaarden van het eiland Sint Maarten te verdrijven. Dit eiland was waarschijnlijk de tegenwoordige Nederlandse bezitting, hoewel sommige Amerikaanse geschiedschrijvers menen dat het het Portugese eiland St. Martin Vaz gold. Bij deze aanval werd Stuyvesant aan het been gewond.

Sommige schrijvers beweren dat hier het been gedeeltelijk werd geamputeerd en dat de rest later in Nederland werd afgezet, terwijl anderen volhouden dat hij direct ter behandeling naar het Moederland ging. Hoe het ook zij, dit verlies van zijn been heeft op Curaçao een legende achter gelaten. Nog steeds kan men de plaats aanwijzen waar het been begraven zou zijn: op de begraafplaats bij Monte Berde.

In Nederland was men het in het begin niet eens over het plan, tenslotte zag men in, dat er wel voordelen aan waren verbonden.

Tevens begreep men dat niemand beter voor de post van gouverneur der beide koloniën geschikt was dan Stuyvesant zelf. Dus werd hem het bestuur opgedragen over Nieuw- Nederland, Curaçao, Aruba en Bonaire en bij resolutie van 28 Juli 1646 hechtten de Staten-Generaal hieraan hun goedkeuring. In December van dat jaar verliet hij Nederland met 4 schepen, reisde langs Curaçao waar hij Lucas Rodenburgh als onder-directeur achterliet en kwam in Mei 1647 in Manhattan aan.

Onder het bestuur van Peter Stuyvesant gingen beide koloniën sterk vooruit. In deze tijd was het dat hij Curaçao van de hongersnood redde. In 1605 heerste er grote schaarste aan levensmiddelen op het eiland en hoewel Nieuw-Nederland niet zo ruim voorzien was, stuurde Stuyvesant het schip „De Musch met levensmiddelen uit Nieuw-Nederland naar Curaçao. De bewoners van Nieuw-Nederland protesteerden heftig, maar „Stiff-necked Peter" was niet de man om naar anderen te luisteren. Hij deed wat hij wilde.

Onder zijn bestuur werd Curaçao ook gemaakt tot een centrum van slavenhandel, wat geweldige winsten opbracht voor de Maatschappij. Bonaire en Aruba waren van minder belang: het waren voornamelijk landbouweilanden en blijkbaar voelden noch de compagnie noch de directeur daar veel voor. Van veel meer belang is echter zijn bestuur over Nieuw-Nederland. Zijn voorganger, Willem Kieft, had daar een wanorde achtergelaten waarin haast niets meer te redden viel. Het bestuur was tot nu toe meer gericht op het verrijken van de compagnie dan op het welzijn der kolonie en haar bewoners. Stuyvesant zag zich voor de moeilijkheid geplaatst de bezitting weer tot bloei te brengen en de bewoners een goed bestuur te geven. In het eerste is hij volkomen geslaagd. De bevolking nam onder zijn bewind toe van 2000 tot 10.000. De handel bloeide. Maar inzake de wensen der kolonisten heeft Stuyvesant gefaald, even erg of erger nog dan zijn voorganger. De kolonisten eisten aandeel in het bestuur. Zij vergeleken hun toestand met die van de Engelse kolonisten, welke gedeeltelijk zelfbestuur hadden.

Stuyvesant moest iets doen. Tegen zijn wil riep hij een vertegenwoordiging bijeen.

Het volk droeg een groot aantal personen voor waaruit Stuyvesant 9 mannen" koos. De „9 mannen" protesteerden direct tegen de hoge belastingen en uitvoerrechten en vroegen om een bestuur zoals in het moederland bestond; zelfs schreven ze hierover aan de Staten Generaal. Zijn verdedigende houding ten opzichte van Kieft, zijn verzekering dat hij op dezelfde voet zou doorgaan en dat hij hen wel klein zou krijgen, zijn onverbiddelijke houding in bestuurszaken, dat alles verbitterde de kolonisten. Eindelijk moest Stuyvesant dan ook toegeven: hij riep afgevaardigden van de steden bijeen, maar zelf zat hij mee in de vergaderzaal en waarschuwde met zijn houten been wanneer de zaken niet naar zijn zin gingen. Na vier dagen stuurde hij de vergadering weg en regeerde verder gedurende tien jaar alleen. Onder zijn bestuur werd de Zweedse bezitting aan de Delaware ingenomen en werd een grensregeling met Engeland getroffen. Ook tegen de Indianen trad Stuyvesant krachtig op. De Indianenoorlog die ontstond vlak na de Zweedse quaestie, omdat een kolonist een Indiaanse squaw, die een perzik uit zijn boomgaard had weggehaald, had doodgeschoten, wist hij tot een einde te brengen. Maar sindsdien werd het niet meer rustig, vooral omdat hij niets van verzoenende voorstellen die van de kant der Indianen werden gedaan wilde horen. Dit zou later bij de Engelse aanval noodlottig blijken.

Wat de godsdienst betreft, ook hierin toonde Stuyvesant zijn autocratisch karakter: men moest Hervormd zijn, anders werd men vervolgd: De vele klachten brachten de Compagnie er eindelijk toe hem op te dragen hiermee op te houden.

Maar ondertussen loerde gevaar van de kant der Engelsen. Op grond van de ontdekkingen van Cabot en van de octrooien van de Compagnieën van Londen en Plymouth hoorde Nieuw Nederland aan Engeland, zei de Engelse koning en in 1664 schonk hij zelfs het gehele gebied aan zijn broer, den hertog van York. Deze zond een vloot uit onder Richard Nicolls om de kolonie te veroveren. Stuyvesant, die dacht dat het een expeditie tegen de uitgeweken Engelse Puriteinen was, ging juist in dat tijd naar Fort Oranje om een Indiaanse opstand te dempen. Daar hoorde hij dat de vloot naar Nieuw Amsterdam zeilde. Hij snelde terug en kwam juist bijtijds aan een eis tot overgave van Nicolls in ontvangst te nemen. Woedend scheurde hij de brief in snippertjes en stampte met zijn houten been. Hij zou tot het einde toe verdedigen. Maar de kolonisten zagen dat de zaak er wanhopig voor stond en wilden onder zulke omstandigheden niet vechten voor een Compagnie en een gouverneur die hen altijd als onmondige kinderen had behandeld.

Stuyvesant moest op 8 September overgeven.

Hij ging naar het moederland om zich te verantwoorden, maar Amerika bleef hem trekken en hij kwam zich voor goed in Nieuw Amsterdam, nu New York, vestigen. Hij was er verder zeer gezien en werd een goede vriend van Nicolls, die tot gouverneur van de kolonie was benoemd.

In 1672 stierf hij op 80-jarige leeftijd.

Stuyvesant had uitstekende en uitstekende eigenschappen.

Hij was moedig en doortastend.

Hij was eerlijk en zocht nooit eigen baat.

Hij was autocratisch, ook tegenover de Heren XIX. Helaas zag hij niet in dat deze houding in bestuurs quaesties minder gelukkig was. Hierdoor en door zijn ruwe omgang — hij was niet kieskeurig in zijn woorden — nam hij de kolonisten tegen zich in en heeft zo zelf een weinig bijgedragen tot de zwakke houding die Nieuw Nederland moest aannemen bij de Engelse overval.

(Uit het „Orgaan van de A.M.S-Club").

BEKENDMAKING.

In verband met het bezoek van H. K. H. PRINSES JULIANA aan Aruba, brengt de Gezaghebber van Aruba het volgende ter kennis van het publiek.

1. Bij de aankomst en het troependefilé mogen geen auto's geparkeerd worden op de parkeerplaats van de K. L. M. Parkeren is toegestaan terzijde van de weg tusschen Oranjestad en het einde van de startbaan en tusschen Perkietenbosch tot 200 meter ten Oosten van het K. L. M.-gebouw;

2. H. K. H. Prinses Juliana zal zich in de stoet steeds bevinden in de derde auto en daarin rechts-achterin zijn gezeten. Zijne Excellentie de Gouverneur bevindt zich eveneens in die auto naast de Prinses. (N.B. Bij goed weer is dit een open auto; bij slecht weer een gesloten auto);

3. Bij de aubade in de Julianaschool mogen auto's slechts parkeeren langs den Lagoenweg Zuid, aan de Zee-zijde;

4. Route door Oranjestad vanaf de Julianaschool: Lagoenweg-Zuid — Zoutmanstraat — Kazernestraat — Schelpstraat — Weststraat — Arendstraat — Kerkstraat — Kloosterweg — Concessielaan — Noordstraat — Emmastraat — Nassaustraat — Hospitaalstraat. SAN PEDRO HOSPITAAL — Zandstraat — Columbusstraat — Wilhelminastraat — Wilhelminaplein — Zoutmanstraat — Julianastraat — Lagoenweg-Zuid.

5. Het publiek wordt verzocht de rijweg van de door Oranjestad te volgen route vanaf 9.30 A.M. tot 11.00 A.M. g e h e e l vrij te laten van parkeerende auto's;

6. Voor de receptie en het noenmaal is de ingang van de Margrietkazerne nabij het HAVENKANTOOR;

7. Het publiek wordt verzocht de rijwegen van de Bernhardstraat te Sint-Nicolaas van 2.00 P.M. tot 5.00 P.M. en van de B. v.d. Veen Zeppenfeldstraat van 2.00 P.M. tot 3.30 P.M. G E H E E L vrij te laten van geparkeerde auto's;

8. Bij het vertrek van het vliegveld kunnen de auto's geparkeerd worden terzijde van den weg. Parkeerplaats K. L. M. geheel vrij laten.

De Gezaghebber

I. WAGEMAKER

TELEFOONVERBINDING SURINAME — FRANS GUYANA.

Een regelmatige radio-telefonische dienst tussen Suriname en Frans Guyana is tot stand gekomen en nu worden proeven genomen te Paramaribo om ook een verbinding tot stand te brengen met Curaçao; een verbinding met Amerika bestaat reeds een jaar en is van het grootste nut gebleken.

HOE FOSS GERED WERD.

De bekendste Noordamerikaanse vlieger in de Stille Oceaan, Kapitein Joe Foss, werd gered van de Salomoneilanden onder de neus van de Japanners. De expeditie, die den vlieger redde, was uitgerust door een Nederlandsen missionaris. Foss was tijdens een gevecht met zijn toestel in zee gestort.

KONINGIN SCHENKT ONDERSCHEIDINGEN.

Koningin Wilhelmina heeft onderscheidingen toegekend aan Lady Hickman, directrice van een hulp-hospitaal in de Midlands en Dr. Lee en Miss Cain van het hospitaal van Wolverhampton voor de vele diensten die zij hebben bewezen aan de Nederlandse soldaten gedurende hun verblijf aldaar.